

Mirko Ramovš (1935–2023)

19. maja nas je v 88. letu zapustil etnokoreolog in dolgoletni sodelavec Glasbenonarodopisnega inštituta ZRC SAZU, Mirko Ramovš.

Mirko Ramovš se je rodil leta 1935 v Ljubljani, kjer je leta 1954 končal klasično gimnazijo, leta 1960 pa diplomiral na slavističnem oddelku Filozofske fakultete v Ljubljani in nekaj let tudi poučeval slovenski jezik. Od leta 1966 pa vse do upokojitve je nato deloval na Glasbenonarodopisnem inštitutu. Ta je med letoma 1972 in 1994 deloval kot Sekcija za glasbeno narodopisje v sklopu Inštituta za slovensko narodopisje, katerega upravnik je bil v letih 1985–1990.

Po upokojitvi leta 2002 se je kot upokojeni sodelavec skoraj vsak dan vračal na svoje delovno mesto, do trenutka, ko je epidemija covida ustavila vsakodnevno delo na inštitutu, njegovo zdravje pa je takrat žal oslabilo.

Mirko bo v nas pustil neizbrisen pečat tako na osebni kot strokovni in znanstveni ravni, saj se ga bomo spominjali kot odličnega etnokoreologa, ki je postavjal temelje slovenski etnokoreologiji, hkrati pa svoje znanje prenašal v prakso v različnih organizacijah. Najvidnejši pečat v folklorni dejavnosti je pustilo njegovo dolgoletno vodenje Akademске folklorne skupine France Marolt, pomemben prispevek na tem področju pa je pustil tudi kot zunanji sodelavec Javnega sklada RS za folklorne dejavnosti, kjer je na seminarjih izobraževal mnogo vodij folklornih skupin in se kot strokovni spremljevalec udeležil mnogo njihovih folklornih nastopov. Na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete v Ljubljani je znanje o ljudskih plesih prenašal študentom, za kulturno in etnomuzikološko društvo Folk Slovenija pa je mnogokrat vodil plesne delavnice za širše zainteresirano občinstvo.

Mirko Ramovš je bil vez s preteklo generacijo raziskovalcev. Ljudsko plesno izročilo na slovenskem ozemlju je sprva zbiral, nato sistematiziral, preučeval in objavljaj. Prepoznaven je po antologiji slovenskih ljudskih plesov *Le plesat me pelji* ter zbirki ljudskih plesov *Polka je ukazana*, ki jih je v sedmih knjigah razvrstil po pokra-

jinah, mnogo znanstvenih izsledkov pa je objavil tudi v reviji *Traditiones*. Njegova publicirana dela pa niso le rezultati raziskav in vir za nadaljnje študije, temveč so vir mnogim folklornim skupinam za poustvarjanje slovenskih ljudskih plesov na odru, na oder pa jih je postavljaj tudi sam. Delo Mirka Ramovša je bilo prepoznano tudi izven ožjega poklicnega kroga, saj je prejel številne nagrade, kot na primer že leta 1960 študentsko Prešernovo nagrado, leta 1974 red zaslug za narod s srebrno zvezdo, Maroltovo plaketo je prejel leta 1984, Župančičevo nagrado pa leta 1989. Za življenjsko delo na področju raziskovanja in revitalizacije slovenskega plesnega izročila je leta 1996 prejel Murkovo priznanje, dve leti pozneje pa častni znak svobode Republike Slovenije »za dolgoletno znanstveno delo ter za zasluge pri popularizaciji slovenskega plesnega ljudskega izročila, še posebej pa za dolgoletno ustvarjalno vodenje AFS France Marolt«. Ustanova ZRC ga je počastila z zlatim znakom leta 2001, Zoisovo nagrado za življenjsko delo na področju etnokoreologije pa je dobil leto pozneje. Leta 2008 je prejel tudi zlato plaketo Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti in leto pozneje Štrekljevo nagrado. Leta 2011 je zaradi dolgoletne povezave, sodelovanja in svetovanja na folklornem festivalu postal tudi častni občan občine Beltinci, leta 2016 pa so ga med častne člane sprejeli na Glasbeni matici Ljubljana. Mirka Ramovša pa se bomo sodelavci in sodelavke spominjali kot izjemno prijetnega sogovornika, ki nas je očaral tudi z odličnim spominom, poznavanjem zgodovinskih dogodkov, življenjskih zgodb in sorodstvenih razmerij pomembnih osebnosti, prav tako pa je brez sodobnih tehnologij poznal lokacijo nešteti majhnih krajev in vasi po Sloveniji ter stkal vezi z mnogimi ljudmi, s katerimi je imel kratkotrajne ali dolgoročne stike. Mirko Ramovš je natanko vedel, kje je določeno gradivo, ki smo ga iskali, hkrati pa je bil nosilec ustne zgodovine inštituta, saj se je spominjal mnogo situacij, povezanih z našim raziskovalnim delom, ki niso nikjer zapisane. Ostal nam bo v lepem in trajnem spominu!

Za Glasbenonarodopisni inštitut ZRC SAZU zapisala **dr. Mojca Kovačič**, predstojnica